

See väide jaguneb kahte ossa

Esimene osa:

apellatsioonkaebuse esitaja väidab, et Üldkohus rikkus liidu õigust, järeldades, et komisjon leidis õigesti, et Belgia meetmed, millest teatati, on kooskõlas liidu õigusega, samas kui vaidlustatud otsus ei puuduta asutamisevabaduste piiramise teemat. Lisaks rikkus Üldkohus liidu õigust sellega, et otsustas, et asjaomased asutamisevabaduse piirangud on proportsionaalsed ning et komisjon leidis õigesti ja piisavalt põhjendatult, et kaasnevad piirangud teenuste osutamise vabadusele on õiguspärased.

Teine osa:

apellatsioonkaebuse esitaja väidab, et Üldkohus rikkus liidu õigust, järeldades, et komisjon leidis õigesti, et Belgia meetmed, millest teatati, on kooskõlas liidu õigusega, olenevata sellest, et vaidlustatud otsus ei käsitle FIFA omandiõiguse rikkumise teemat. Lisaks rikkus Üldkohus liidu õigust sellega, et otsustas, et FIFA omandiõiguse kasutamisele seatud piirangud on õiguspärased.

(¹) Nõukogu 3. oktoobri 1989. aasta direktiiv 89/552/EMÜ teleringhäälingutegevust käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta (EÜT L 298, lk 23; ELT eriväljaanne 06/01, lk 224).

(²) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. juuni 1997. aasta direktiiv 97/36/EÜ, millega muudetakse nõukogu direktiivi 89/552/EMÜ (EÜT L 202, lk 60; ELT eriväljaanne 06/02, lk 321).

(³) Komisjoni 25. juuni 2007. aasta otsus 2007/479/EÜ, milles käsitletakse Belgia poolt nõukogu direktiivi 89/552/EMÜ (teleringhäälingutegevust käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta) artikli 3a lõike 1 kohaselt võetud meetmete kooskõla ühenduse õigusega (ELT L 180, lk 24).

Fédération Internationale de Football Association'i (FIFA) 27. aprillil 2011 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (seitsmes koda) 17. veebruari 2011. aasta otsuse peale kohtuasjas T-68/08: Fédération Internationale de Football Association (FIFA) versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-205/11 P)

(2011/C 232/22)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Fédération Internationale de Football Association (FIFA) (esindajad: advokaadid A. Barav ja D. Reymond)

Teised menetlusosalised: Euroopa Komisjon, Belgia Kuningriik, Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik

Apellandi nõuded

Hageja palub Euroopa Kohtul:

— jätta Üldkohtu 17. veebruari 2011. aasta otsus kohtuasjas T-68/08 muutmata vastuvõetavust puudutavas osas;

— tühistada Üldkohtu 17. veebruari 2011. aasta otsus kohtuasjas T-68/08 sisulises osas niivõrd, kui see otsus kiidab heaks FIFA korraldatavate maailmameistrivõistluste tavamängude kandmise Ühendkuningriigi „ühiskonna jaoks väga tähtsate sündmuste” loendisse direktiivi tähenduses;

— teha asjas lõplik kohtuotsus vastavalt Euroopa Kohtu põhi- kirja artiklile 61;

— mõista komisjonilt välja FIFA kohtukulud, mis tulenevad menetlusest esimeses kohtuastmes ning käesolevast apellatsioonimenetlusest.

Väited ja peamised argumendid

1. **Õigusnormi rikkumine, Euroopa Kohtu põhikirja artikli 36 rikkumine, direktiivi 89/552/EMÜ (¹) (direktiiviga 97/36/EÜ (²) muudetud kujul) artikli 3a lõike 2 ning liidu õiguse rikkumine ja ELTL artikli 296 valesti kohaldamine** (kohtuliku kontrolli piiride ületamine, põhjenduse vastuolulisus, niisuguste põhjenduste kasutamine, mida vaidlustatud otsuses ei olnud FIFA maailmakarikavõistluste kvalifitseerimise kohta esitatud ning nendest põhjendustest ebaõigete õiguslike järelduste tegemine, tõendamiskoormise ümberpööramine)

Apellatsioonkaebuse esitaja väidab, et Üldkohus rikkus liidu õigust seeläbi, et ta toetas oma järeldust, et komisjon kvalifitseeris FIFA maailmameistrivõistlused direktiivi 89/552/EMÜ (direktiiviga 97/36/EÜ muudetud kujul) kohaldamise seisukohalt õigesti „loomuldasu üheksainsaks sündmuseks” põhjendustega, mis ei sisaldu komisjoni otsuses (³); samuti rikkus Üldkohus liidu õigust, esitades vastuolulisi ja omavahel kokkusobimatuid põhjendusi ning leides, et liikmesriigid ei pea esitama konkreetseid põhjusi selleks, et kanda FIFA maailmameistrivõistluste tavamängud oma ühiskonna jaoks väga tähtsate sündmuste loendisse; ning pöörates ümber tõendamiskoormise.

2. **Õigusnormi rikkumine, direktiivi 89/552/EMÜ (direktiiviga 97/36/EÜ muudetud kujul) artikli 3a lõike 1 ning Euroopa Kohtu põhikirja artikli 36 rikkumine ja ELTL artikli 296 valesti kohaldamine** (järeldus, et komisjon leidis õigesti, et Ühendkuningriigi meetmete loend on koostatud „selgel ja läbipaistval viisil”).

Apellatsioonkaebuse esitaja väidab, et Üldkohus rikkus liidu õigust, järeldades, et komisjon leidis õigesti, et Ühendkuningriigi loend tema ühiskonna jaoks väga tähtsatest sündmustest on koostatud „selgel ja läbipaistval viisil” vastavalt direktiivi 89/552/EMÜ (direktiiviga 97/36/EÜ muudetud kujul) nõuetele, olemata sellest, et FIFA maailmameistrivõistluste kõikide mängude kandmine sellesse loendisse otsustati pädevate siseriiklike talituste ühehäälsel vastupidist arvamust eirates ning olenemata sellest, et see loend esitati komisjonile muuhulgas niisuguste asjaolude alusel, mis kõnealuse loendi koostamise ajal veel ei esinenud.

3. **Õigusnormi rikkumine, direktiivi 89/552/EMÜ (direktiiviga 97/36/EÜ muudetud kujul) artikli 3a lõike 1 rikkumine, ELTL artikli 296 valesti kohaldamine ning Euroopa Kohtu põhikirja artikli 36 rikkumine** (FIFA maailmameistrivõistluste ebaõigesti kvalifitseerimine, kohtuliku kontrolli piiride ületamine, tuginemine kaalutlustele, mis ei sisaldu vaidlustatud otsuses, „tavamängudega” seotud faktilistele asjaoludele eksliku hinnangu andmine ning sellest valedes õiguslike järelduste tegemine, vaidlustatud otsuse põhjenduse piisavaks pidamine ning esitatud argumentidele vastamata jätmine)

Apellatsioonkaebuse esitaja väidab, et Üldkohus rikkus liidu õigust, otsustades, et komisjon leidis õiguspäraselt ja piisavalt põhjendatult, et FIFA maailmameistrivõistlused tervikuna kujutavad endast Ühendkuningriigi ühiskonna jaoks väga tähtsat sündmust direktiivi 89/552/EMÜ (direktiiviga 97/36/EÜ muudetud kujul) tähenduses. Täpsemalt rikkus Üldkohus õigusnormi ja tegi faktilistest asjaoludest valesid õiguslikke järeldusi, kinnitades komisjoni põhjendamatu tõdemust, et FIFA maailmameistrivõistlused tervikuna leiavad Ühendkuningriigis „suurt vastukaja”, et neid on tavaliselt üle kantud tasuta televisioonis ja neil on olnud palju televaatajaid.

4. **Õigusnormi rikkumine, liidu õiguse rikkumine, direktiivi 89/552/EMÜ (direktiiviga 97/36/EÜ muudetud kujul) artikli 3a lõigete 1 ja 2 rikkumine, ELTL artikli 296 valesti kohaldamine ning Euroopa Kohtu põhikirja artikli 36 rikkumine** (kohtuliku kontrolli ulatuse ületamine, otsustamine, et komisjon leidis õigesti ja piisavalt põhjendatult, et Ühendkuningriigi meetmed, millest teatati, on kooskõlas liidu õigusega ning nendega kaasnevad piirangud on õiguspärased, õiguse teabele ulatuse vale tõlgendamine ning üldise huvi laia juurdepääsu tagamise vastu ühiskonna jaoks väga tähtsate sündmuste teleülekannetele ulatuse vale tõlgendamine)

See väide jaguneb kolme ossa

Esimene osa:

apellatsioonkaebuse esitaja väidab, et Üldkohus rikkus liidu õigust, järeldades, et komisjon leidis õigesti, et Ühendkuningriigi meetmed, millest teatati, on kooskõlas liidu õigusega, samas kui vaidlustatud otsus ei puuduta asutamisevabaduste piiramise teemat. Lisaks rikkus Üldkohus liidu õigust sellega, et otsustas, et asjaomased asutamisevabaduse piirangud on proportsionaalsed ning et komisjon leidis õigesti ja piisavalt põhjendatult, et kaasnevad piirangud teenuste osutamise vabadusele on õiguspärased.

Teine osa:

apellatsioonkaebuse esitaja väidab, et Üldkohus rikkus liidu õigust, järeldades, et komisjon leidis õigesti, et Ühendkuningriigi meetmed, millest teatati, on kooskõlas liidu õigusega, olenemata sellest, et vaidlustatud otsus ei käsitle FIFA omandiõiguse rikkumise teemat. Lisaks rikkus Üldkohus liidu

õigust sellega, et otsustas, et FIFA omandiõiguse kasutamisele seatud piirangud on õiguspärased.

Kolmas osa:

apellatsioonkaebuse esitaja väidab, et Üldkohus rikkus liidu õigust, järeldades, et komisjon leidis õigesti ja piisavalt põhjendatult, et Ühendkuningriigi meetmed, millest teatati, on kooskõlas liidu konkurentsieeskirjadega ning seda põhjusel, et teenuste osutamise vabaduse piirangud on õigustatud. Lisaks rikkus Üldkohus liidu õigust, leides, et komisjon ei pidanud konkurentsipiirangute hindamiseks määratlema asjaomast turgu ning et kõnealused meetmed ei sisalda endas erioiguste andmist ELTL artikli 106 lõike 1 tähenduses.

- (¹) Nõukogu 3. oktoobri 1989. aasta direktiiv 89/552/EMÜ teleringhäälingutegevust käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta (EÜT L 298, lk 23; ELT erivaljaanne 06/01, lk 224).
- (²) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. juuni 1997. aasta direktiiv 97/36/EÜ, millega muudetakse nõukogu direktiivi 89/552/EMÜ (EÜT L 202, lk 60; ELT erivaljaanne 06/02, lk 321).
- (³) Komisjoni 16. oktoobri 2007. aasta otsus 2007/730/EÜ, milles käsitletakse Ühendkuningriigi poolt nõukogu direktiivi 89/552/EMÜ (teleringhäälingutegevust käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta) artikli 3a lõike 1 kohaselt võetud meetmete kooskõla ühenduse õigusega (ELT L 295, lk 12).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Fővárosi Ítéltábla (Ungari Vabariik) 11. mail 2011 — Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság (Édukovázig) ja Hochtief Construction AG Magyarországi Fióktelepe versus Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

(Kohtuasi C-218/11)

(2011/C 232/23)

Kohtumenetluse keel: ungari

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Fővárosi Ítéltábla

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitajad: Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság (Édukovázig) ja Hochtief Construction AG Magyarországi Fióktelepe

Vastustaja: Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

Menetluse astujad: Vegyészépítő és Szerelő Zrt. ja MÁVÉP-CELL Kft.